

Phyllitis scolopendrium (Jęczycznik zwyczajny)

rodzina Aspleniaceae

Jęczyczniki pochodzą zarówno ze stref klimatu umiarkowanego jak i ciepłego. W naturalnych warunkach można je spotkać w Europie, Azji Mniejszej i Północnej, Ameryce Północnej, Afryce i Japonii. W Polsce na stanowiskach swego naturalnego występowania jest objęta całkowita ochroną. Występuje przede wszystkim w lasach bukowych Beskidu Sądeckiego, w Tatrach Zachodnich, Pieninach i Ojcowskim Parku Narodowym. Są też formy ozdobne, uprawiane jako rośliny doniczkowe, pokojowe. Jęczycznik posiada krótkie kłącze, które ma zaledwie pół centymetra grubości. Liście tworzą gęstą kępę i dorastają do 80 cm długości. Mają bardzo charakterystyczny, językowy kształt, stąd nazwa rodzaju. Blaszka liściowa jest jasnozielona, z lekkim połyskiem i niepodzielna. Zwęża się ku wierzchołkowi i ma sercowatą nasadę.

Ozдобne formy mają fryzowany brzeg blaszki liściowej (np. 'Crispa' i 'Cristata') lub postrzępiony ('Marginata'). Ogonek liściowy jest brunatny i pokryty łuskami. Zarodniki znajdują się w zarodniach, które są rozmieszczone równolegle na spodniej stronie liścia w postaci podłużnych kupek. W młodości są one chronione przez zawijkę. Jest to roślina wapniolubna. Jęczycznik zwyczajny nie lubi bezpośredniego słońca, jest to paproć ceniolubna, (miejsca półcieniste i cieniste). Nadaje się do chłodnych pomieszczeń. Latem temperatura może wynosić ok. 15-18°C, zaś zimą chłodniej - nawet ok. 10°C. Nie lubi nadmiaru wilgoci, więc stosujemy umiarkowane podlewanie, a od maja do września zasilamy małymi dawkami nawozu, co 2 tygodnie. Dobrze reaguje na zraszanie. W razie potrzeby przesadzamy je wiosną. Rozmnaża się je przez zarodniki, a odmiany przez podział roślin lub dzielenie kłącza. Może być także rozmnażany przez sadzonkowanie wieloletnich nasad ogonków liściowych.